

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 42/2016
26.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела утаје из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката О.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.12/2014 од 22.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1019/15 од 20.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2016. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., као основан, па се преиначују правноснажне пресуде Основног суда у Чачку К бр.12/2014 од 22.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1019/15 од 20.10.2015. године, тако што се окривљени М.М. на основу члана 423. тачка 1. ЗКП,

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

-да је дана 17.11.2011. године у Чачку, способан да схвати значај свој дела и управља својим поступцима, у намери да себи прибави противправну имовинску корист, присвојио туђу покретну ствар путничко моторно возило, које му је поверено, по основу уговора о лизингу ... од 26.11.2009. године, након једностраног раскида уговора а које је преузео на коришћење, на тај начин што као одговорно лице – директор Привредног друштва „М.С.“ ДОО из Ч., није вратио Привредном друштву „Р.Л.“ СЦГ ДОО Б., путничко возило марке „...“, број шасије ... и број мотора ..., произведено 2009. године, а чија је тржишна вредност на дан 17.11.2011. године износила 981.419,00 динара, будући да је престао да плаћа доспевајуће рате и возило није вратио власнику, при чему је био свестан да је његово дело забрањено и да представља кривично дело,

-чиме би извршио кривично дело утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.12/2014 од 22.05.2015. године окривљени М.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, за коју је одређено да ће издржати по правноснажности пресуде и истовремено одређено да ће се казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, при чему окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Поред казне затвора окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 60.000,00 динара коју јој је обавезан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено да ако то не учини у остављеном року, иста се има заменити казном затвора, рачунајући сваких 1.000,00 динара као један дан затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени М.М. да на име имовинскоправног захтева исплати оштећеном „P.L.“ СЦГ ДОО Б., износ од 875.189,25 динара, као и трошкове кривичног поступка – на име заступања износ од 148.500,00 динара, а суду на име трошкова кривичног поступка на име вештачења износ од 19.000,00 динара и на име паушала износ од 4.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1019/15 од 20.10.2015. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног М.М. а и поводом те жалбе, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку К бр.12/2014 од 22.05.2015. године, тако што је окривљени М.М. оглашен кривим због извршења кривичног дела утаје из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторију у којима станује осим у случајевима прописаним Законом о извршењу ванзаконских санкција и мера, једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до шест часова, јер ће му суд одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Поред казне затвора окривљени је осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 60.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана, што ако не учини иста ће бити замењена казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне као један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени М.М. обавезан је да Привредном друштву „P.L.“ СЦГ ДОО плати трошкове кривичног поступка у износу до 148.500,00 динара да буџету суда плати паушални износ од 10.000,00 динара (у

шта је укључен и износ одређену у првостепеној пресуди од 4.000,00 динара) и да плати остале трошкове кривичног поступка у износу 19.000,00 динара, у року од 15 дана под претњом принудног извршења, док је оштећено предузеће „P.L.“ СЦГ ДОО ради остваривања имовинско правног захтева упућено на парницу, а жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.М., адвокат О.С., због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде или исте преиначи на основу члана 423. тачка 2. ЗКП и донесе ослобађајућу одлуку.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М. је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М. указује да се у радњама окривљеног за које је правноснажном пресудом оглашен кривим, не стичу битни елементи кривичног дела утаје из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ.

Чланом 207. став 3. КЗ прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист присвоји туђу покретну ствар која му је поверена, па вредност утајене ствари прелази износ од 450.000,00 динара, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година и новчаном казном.

По налажењу Врховног касационог суда радња извршења кривичног дела утаје из члана 207. КЗ састоји се у присвајању туђе покретне ствари која је поверена извршиоцу, и која се налази у његовом притежању по неком правном основу који не води стицају својине. Имајући у виду да се у конкретној кривично правној ситуацији ради о моторном возилу које је било у притежању Привредног друштва „М.С.“ ДОО из Ч., у име кога је окривљени М.М. као одговорно лице – директор закључио уговор о лизингу са оштећеним Привредним друштвом P.L.“ СЦГ ДОО Б., а који уговор је водио стицају својине над предметним моторним возилом, у конкретном случају нема објективног елемената кривичног дела утаје

из члана 207. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим. Наиме, будући да уговор о лизингу по својој правној природи води стицању својине, непоштовање уговорних обавеза спада у домен грађанског права, и као такво не садржи битне елементе кривичног дела утаје из члана 207. КЗ, па је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, јер дело за које је окривљени гоњен није кривично дело, како се то основано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Због учињене повреде закона, Врховни касациони суд је усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., преиначио побијане пресуде и окривљеног М.М. на основу члана 423. тачка 1. ЗКП ослободио од оптужбе.

Будући да је према окривљеном М.М. донета ослобађајућа пресуда, Врховни касациони суд је одредио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда у смислу члана 265. став 1. ЗКП.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**